

χηγοί, μακρυνοί και κοντινοί, άρκομένοι σε μία άπλη άπόδειξη παραλαβής. Έστειλαν μαρτυρήσει όχι μόνο σε όλο το Μωρηά και τη Ρούμελη, αλλά και στην Κασσάνδρα και στη Θεσσαλία, στη Μακεδονία, στην Κρήτη, στα νησιά, ακόμη και στη Συρία, όπου έλεγετο τότε ότι θα διαδοθή ή Έπανάστασις.

Άλλ' όπως είπαμε, τα παλληκάρια σπαταλούσαν τα πυρομαχικά τους και σε λίγον καιρό άρχισε ή έλλειψις. Στην άρχή έλαμνε το χαρτί για τα φυσέκια, έπειτα και το μολύβι. Η Έπάνησις — από την όποια μπορούσαν να προμηθευθούν — διατελούσε υπό την Άγγλική προστασία. Και ή Άγγλία, θέλοντας να κρατήση ούδετερότητα, άπαγόρευε να βγαίνουν τα είδη αυτά για τους επαναστάτες. Από μακρυνότερα μέρη δεν μπορούσε να προμηθευτή μαρτυρήσει ένας λαός επαναστατημένος. Άφου λοιπόν άγώσαντα όσο χαρτί ύπηρχε στον τόπο, μεταχειρίστηκαν στο τέλος και τα βιβλία που ύπηρχαν στα μοναστήρια. Έπειτα έβαλαν χέρι στην περιφημη Βιβλιοθήκη της Δημητσάνης. Έγινε πρός τούτο ένα είδος έπιτροπής για να ξεδιαλέξη τα λιγότερο χρήσιμα βιβλία. Έδιάλεξαν λοιπόν τα παλαιότερα — τ' αρχέγονα κ.λπ. — καθώς και τα χειρόγραφα, και τ' άλλα τα έδωσαν στα έργοστάσια των πυρομαχικών. Έτσι έπροσφοδότη ή Έπανάστασις με φύλλα από σπανιότερες εκδόσεις καθώς και με κώδικας μοναστηριών, που θεωρούνται σήμερα πολιτιμώματα. Χάθηκαν έτσι και σπουδαίες εκδόσεις, ίν φ ό λ ι ο, περγαμινές κ.λπ.

Η έλλειψις μολυβιού ή μπαλαράμας ή άπλές σφαίρες στάς άρχας άνεπαρκώς ή τη χρησιμοποιήσι διαφόρων μολυβένιων (ή από μίγμα μολυβιού και χαλκού) άγγειστον του σπιτιού, από κροντήρια κ.λπ. Άλλά και αυτά εσώθηκαν. Τότε οι επαναστάται έστρεψαν την προσήχη τους στα Τζαμά των Όθωμανών και στα μαγαζιά τους, τα όποια είχαν μολυβένιες στέγες, τα περισσότερα. Και πρώτα έβγαλαν τη στέγη του μεγάλου Τζαμιού των Πατρών, έπειτα όλες τις μολυβένιες πλάκες που έσκεπάζαν το Μενδρυσέ (τεροσπουδασιόη) του Άργους. Η πλάκες αυτές φοτώθηκαν σε 122 τόμα και εστάλησαν στο στρατόπεδο των Μιλών, κ' από εκεί στη Δημητσάνα, όπου έχύθησαν σε σφαίρες μικρές και μεγάλες. Ένα σημαντικό μέρος από τις σφαίρες αυτές έδόθη στην ηρωική Μπουμπουλίνα που πολιορκούσε με το στόλι της το Ναύπλιο. Άλλο μέρος εστάλη στους πολιορκητάς της Κορίνθου και άλλων φρουριών, και το υπόλοιπον εχρησιμοποιοθή στην πολιορκία της Τριπόλεως, την όποια σπουδαίως εξυτηρέτησε.

Σε λίγον καιρό βρέθηκε και άλλο μολύβι. Το έστειλε από τη Μάτα το Έλλην έμπορος Δήμος Κανελλόπουλος, βάρους 90 καντάρια. Η Πελοποννησιακή Γερουσία άπέστειλε στον Κανελλόπουλο άπόδειξη παραλαβής «έξαργυρωτέαν εις άρμόδιότερους καιρούς», όπως έγραφε.

Τούτο τώρα και μικρές βιογραφικές σημειώσεις για τους αδελφούς Σηπλιωτόπουλους. Μετά την έξοχή της Έπαναστάσεως, ο Νικόλαος έπηγε στο Άργος, όπου έγινε να κλέβει μέρη τους Άρχειους στα όπλα, αν και... δεν είχε καμιά γνώση τακτικής, όπως γράφει ο Σηπλιώτης. Άπό το Άργος ο Νικ. Σηπλιωτόπουλος έπηγε στάς Καλέτζες, όπου έλαβε μέρος στην πρώτη Έθνική Συνέλευσι, κ' έπειτα στο στρατόπεδο των Βερβανών.

Ο άλλος αδελφός, ο Σάββας, άφου έτακτοποίησε τις έγγραφικές του περιτροποιήσεις του, έστρατολόγησε όμοια από Δημηστραίνες και ετάχθη υπό την άρχηγία του Θεού. Κολοκοτρόνη. Οι Σηπλιωτόπουλοι άγωνίστηκαν και στην έκστρατιά εναντίον του Δράμαλη και συνετέλεσαν γενναία στην καταστροφή του. Ο Σάββας έδωσε και στην πολιτική. Διετέλεσε πληρεξούσιος Ναυπλίας εις την Γ' Έθνικήν Συνέλευσιν του 1826. Όταν, στα 1828, ήρθε ο Καποδίστριας να κυβερνήση την Ελλάδα, ο Σάββας Σηπλιωτόπουλος ήταν δημογένητος. Άρχότατος όμως — κατά το 1831 — ως αντίθετος του Κυβερνήτου, κατεδίωχθη με πολλούς άλλους, συνελήφθη ός συνομηθής και εφυλακισθή στο έπιβαλλόσιο φρούριο Μπουρτζή, την κατοπιν φυλακήν των δημιών. Ο Σηπλιωτόπουλος, μία νύχτα, κατόρθωσε να δραπέτευση από το Μπουρτζή και κατέφυγε στην Ύδρα, ή όποια ήταν ή έστια των αντικαποδιστριακών. Ο Σάββας Σηπλιωτόπουλος διορίσθη στις 5 Αύγουστου 1841 Δήμαρχος Ναυπλίου, από τον βασιλέα Όθωνα, ό όποιος είχε και το μοναρχικό δικαίωμα να διορίζει τους Δημάρχους. Άλλά, την ίδια μέρα, ό Σπ. Σηπλιωτόπουλος απέθανε.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Τέ ρύζι και ή πελυτεκνία των νεονύμφων. Τέ τυχερό παληοκάπτουτο. Ο άρραβώννας και το δάχτυλο της καρδιάς. Ο νυμφικός πέπλος. Τα άνθη της πορτοκαλλιάς. Πρελήφεις και δεισιδαιμονίες. Τέ κακό μάτι. Η άπαγωγή της νύφης. Η ζυγαριά με τα δώρα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τα έθιμα του γάμου δεν εινε βέβαια τα ίδια παντού, αλλά άλλόζον, ανάλογος των διαφόρων χωρών και λαών.

Η συνήθεια, ή όποια διατηρείται και σήμερα ακόμη στα περισσότερα μέρη μας, του να ρίχνουν δηλαδή ρύζι στους νεονύμφους, προέρχεται από τους παλαιούς λαούς της Άνατολής και άποβέπει στην έντυγία και στην πολυτεκνία του ζεύγους.

Στη Γερμανία, ή νύφη, όταν μπαίνη στην κατοικία του γαμπρού, κρατεί στα χέρια της ένα μαζο καλάη με φρούμ για να φέρη την έντυγία στο καινούργιο της σπίτι.

Μερικοί λαοί της Άσίας και της Ευρώπης πάλι συνήθιζον να δένουν πίσω άπ' το άμάξι, που μεταφέρει τη νύφη στο σπίτι του γαμπρού, ένα παληοκάπτουτο, για ν' άλλάξη στο καλύτερο ή τύχη της.

Το δαχτυλίδι του γάμου, άλλοτε, κατασκευαζόταν από σίδηρο, χαλκό και άλλα μέταλλα. Φοριόταν δε στο δάχτυλο του όποιου γινόταν ή μικρότερη χροή κ' άπάνω στο όποιο έπιπέθον ότι ύπηρχε ή φλέβα που σφραγισινούσε άπ' εσθείας με την καρδιά.

Η καταγωγή του νυμφικού πέπλου δεν έχει εξακριβωθή ακόμη. Άλλοι λέγουν ότι προέρχεται από τους άρχαίους Έλληνες και Ρωμαίους, οι όποιοι μεταχειρίζονταν σε παρόμοιες περιστάσεις πέπλο άνοητοκίτρινον χρώματος, κατ' άλλους δε ότι ο πέπλος εσήχηθη για πρώτη φορά στην Εβρώπη από τους Σταυροφόρους.

Πάντως, ή πρώτη Εβρώπαια που φόρεσε νυμφικό πέπλο εινε ή Μαργαρίτα Τυδώρ, ή όποια παντρεύτηκε το βασιλέα της Σκωτίας Ιάκωβο. Έπίσης οι παλαιοί ιστορικοί αναφέρουν ότι ή Ελισάβετ Στουάρτ, στο γάμο της είχε τα μαλλιά της λυτά και έπέλεκε και φορούσε διαφανέστατο χροματιστό πέπλο.

Άργότερα όμως, επί της βασιλείας του Γεωργίου Γ', ο νυμφικός πέπλος έγινε γενικωθή κατ' όλην την Άγγλία. Έπίσης τότε ή νύφες συνήθιζαν να φορούν χροματιστά λουλουδια, χρυσές ποδιές και διαμαντένια ζουμπιατα.

Τα άνθη της πορτοκαλλιάς εινε άγνωστο ποτε εσήχησαν στη γαυμία τελετή. Το έθιμο όμως αυτό το είχαν στην άρχή ή γυναικες των Σαρακηνών, ως φυλάκρια της παρθενίας και έπειτα της γονιμότητος.

Έπίσης, σχετικά με το γάμο, ύπαρχουν πολλές προλήψεις. Στην Άγγλία, ή νύφη, για να προσφύσσεται από το κακό μάτι, κρατεί επάνω της ένα κίτρινο κορόδι, που νομίζεται μοναδικό κατά της βασκανίας.

Σε πολλά μέρη της Ελλάδος, έξ άλλου, κατά την τελετή του γάμου, συνήθιζον να βάζουν μέσα στο παπούτσι του γαμπρού ένα μικρό ψαλλίδι, το όποιο θα χρησιμοποιηθή, αν παραστή ανάγκη, να τον σκοτών τα μάγια.

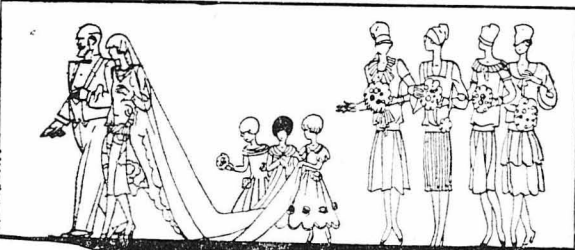
Σε πολλά μέρη της Άσίας και της Εβρώπης, ακόμη και σήμερα, τα συνοικέσια τελειώνουν κατά τρόπο που θυμίζει τις άπαγωγές των άρχαίων. Όταν δηλαδή πρόκειται να γίνη ο γάμος, ο γαμπρός άπάγει διά της βίας τη νυμφή του, ενώ οι γονείς της προσπούνται ότι τον άποκρούουν.

Το ίδιο σχεδόν γίνεται και στις Ίνδιες, όπου ή μελλοντική μπαίνει μόνη της μέσα σε μια βάρκα και πλέει στον ποταμό ή στη λίμνη, μέχρις ότου κατορθώση να την πάση ο μνηστήρης της, ό όποιος βρίσκειται σε μια άλλη βάρκα.

Στη χώρα των Κιργισών, ή νέα όταν πρόκειται να παντρευτή, καβαλικεύει ένα άλογο κ' άρχίζει να τρέξη, άπομακρύνοντας με το μαστίγιο που κρατεί κάθε άλλον από κοντά της, εκτός του έκλεκτου της.

Στην Κίνα, τέλος, ύπαρχουν... νυφοπάζαρα, όπου, σε ώρισμένες εποχές του έτους, εκτίθενται άρκετές νύφες, ή όποιες περιμένουν το γαμπρό. Στην περίπτωση αυτή, ό γαμπρός διαπραγματεύεται μέσθ των συμπεθερών.

Στη Σουμάτρα, ο ύποψήφιος γαμπρός ύποχρεούται να φέρη στο σπίτι της νέας μια ζυγαριά, στη μια πλάστιγγα της όποιας βάσει τα δώρα τα δικά του και στην άλλη τα δώρα των γονέων της νύφης. Αν βαρύνουν περισσότερο τα πρώτα, γίνεται δεκτός, άλλωθις τον διώχουν.

ΠΑΡΘΙΜΙΕΣ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΟΙ ΒΑΛΚΑΝΙΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

- Ο άντρας εινε το δρεπάνι κ' ή γυναίκα το χορτάκι. (Βουλγαρική)
- Ο άντρας έγινε για να κυβερνά τον κόσμο κ' ή γυναίκα για να κυβερνά το σπίτι. (Ρουμανική)
- Το σπίτι έχει θεμέλιο τη γυναίκα κ' όχι το χώμα. (Σερβική)
- Ένας άντρας άξίζει όσο δέκα γυναίκες. (Βουλγαρική)

